

III/b: FELNŐTT – MESE kategória

2. hely

Mosu mókus kalandja

Egyszer, egy hatalmas erdő közepén állt egy óriási tölgyfa. Lombkoronája mélye elrejtett egy takaros mókus odút.

Ebben az odúban lakott Samu mókus papa, Rézi mókus mama és két kis csemetéjük, Mosu és Misi. Éppen csak kitavaszkodott, ébredezett a természet. Az állatok, növények élvezték a nap első sugarainak melegségét. A két kis mókustestvér fáról fára ugrált, játszadoztak és örültek, hogy a sötét odú mélyéről újra a friss levegőn kergetőzhetnek. Bendőjük nagyon üres volt, a hosszú tél alatt csak kevés elemózsiát ehtettek, mert a tartalékkal egész télen gazdálkodni kellett a kis mókus családnak. Fogócskáltak az ágak között és közben a földre is lemerészkedtek, pedig szüleik ettől mindig óvták őket.

- Veszélyes is lehet, sok olyan dolog történhet ott a föld közelében veletek, amitől tartanotok kell! - intette őket mamájuk és papájuk. De ők erről teljesen megfeledkezve, boldogan suhantak a még ősszel lehullott, de mára megfonnyadt csilagos ösvényen. Egyre messzebb és messzebb kerültek a biztonságot nyújtó odútól, ahol szüleik tavaszi nagytakarítással és új táplálék beszerzésével foglalatostkodtak. Mosu játék közben egy tisztást pillantott meg, ahol sok makk csábítóan hívogatta és már rohant is, hogy üres pocakját teletömje. Misi hiába kiabált:

- Mosu ne menj, veszélyt érzek!

Mosu éhsége nagyobb volt, mint elővigyázatossága és semmivel sem törődve vetette rá magát a sok finomságra. Misi óvatosan közelítette meg a tisztást és rosszat sejtve figyelte, ahogy kis testvérkéje tömi magába a makkot. Aztán egy kattanásra lett figyelmes, majd már csak Mosu velőt rázó kiáltását halotta. A száraz levelek alatt egy alattomos csapda állt, ami most úgy szorította Mosu vörös, dús farkincáját, hogy a kis mókus moccanni sem bírt. A rémület és a fájdalom érzései váltották egymást benne.

- Misi segíts, kérlek! - könyörgött a szófogadatlan mókuskölyök testvérkéjének.

- Rohanok apáért, ő majd segít! - kiáltotta már futás közben vissza Misi. Tarts ki, sietünk! - és eltűnt aombok között.

Mosunak minden perc egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre a háta mögül hangokat hallott.

- Papa?- suttogta. De ebben a pillanatban nem édesapja megnyugtató alakja rajtolódott ki szeme előtt, hanem egy emberé. Egy 8-10 éves kisfiúcska ment éppen feléje.

- Hát te szegény kis mókuska, veled meg mi történt? - hajolt le hozzá a gyermek és megsimogatta a minden ízében remegő Mosut. Kinyitotta a csapdát és ölelő kezével átfogta a kis mókust, s már vitte is.

Mosu most még jobban megrémült, mint eddig. Mi lesz, hová viszik, viszont látja-e szüleit és testvérkéjét? - kavarogtak a gondolatok kis buksijában. Egy könnycsepp gördült le kis pofáján és szorosán hozzábújt az őt kimentő fiú jó meleg kabátjához, és ekkor egy kis béke és remény újra felcsillant kis szívébe.

Közben Misi rohant, ugrált ágról ágra és már messziről kiabált: -Papa, Mama segítsetek!

Mire szüleikhez ért, a kimerültségtől megszólalni is alig bírt. Összeszedve minden erejét, elmesélte szüleinek, mi történt velük az erdőben. Szüleik az utolsó szavakat már meg sem várva, rohanva indultak az erdő irányába. Misi szaladt elől és mutatta az utat.

Ahogy a kis tisztáshoz értek, elborzadva látták, hogy a csapda üresen áll és Mosu semerre sincsen. Egész késő estig keresték fiúkat, kiáltották nevét, de csak az erdő visszhangja válaszolt. Kétségbeesetten tértek haza és próbálták álomra hajtani fejüket, abban a reményben, hogy reggelre Mosu az odú bejáratánál nózijuk összedörzsölésével várja őket.

Eltelt az éjszaka és egyre több és több éjszaka de Mosunak nyoma sem volt. A mókusszülők munkájukba feledkeztek, de Misi nehéz szívét, testvérkéje hiányát, a játékokat semmi sem tudta pótolni. Ebédidőben mindig eltette Mosu részét, hogy ha testvérkéje hazatér tudjon lakmározni. Így telt múlt az idő...

Mosu közben egy szép házhoz ért a kisfiúval. Benyitottak. Kellemes meleg, finom illat csapta meg Mosu orrát. Hirtelen minden félelméről elfeledkezett, s úgy gondolta, neki itt csak nagyon jó lehet.

A fiú bement vele egy szobába, ahol szanaszét heverő játékok mellett egy kis kalitka állt. Benne egy hinta, egész kellemes kis kuckó lehetett volna egy madárkának. De jaj, ne, ezt bizony Mosu új otthonának szánták. Rács van az ajtón, innét nem ugrálhat szabadon oda, ahová ő szeretne.

A kisfiú szeretettel betette Mosut a kalitkába, megsimogatta a kis mókust és rázárta a kalitka ajtaját. Diót, mogyorót tett a kis tálkába. Ám hiába volt minden finom falat terítéken, a kis mókus az étel közelébe sem ment, összekuporgott és bánatosan nézett az ablakon át az erdő felé, ahol a többi kis társa boldogan élvezte a tavasz eljöttét. Így telt el több nap és több éjszaka, és Mosu bizony egyre erőtlenebbnek, gyengébbnek érezte magát, hisz se ételt se italt nem vett a szájához mióta kiszabadult a csapda fogságából, és most újra fogságban kell élnie az életét. A kisfiú próbálta vidítani, játszani próbált vele, de Mosu csak bánatosan meresztette rá két kis barna pontszemét.

- Jajj te kis mókuska, mit tegyek én, hogy te újra boldog lény? - Tűnődött a kisfiú. Mikor elérkezett az este és szülei jó éjt puszival köszöntek el gyereküktől, átszorította édesapja nyakát és a fülébe súgta:

- Apa segíts nekem.

- Mi a baj kicsikém, miben tudnék segíteni? - kérdezte édesapja meleg szeretettel.

- Bánatos a mókusom, nem eszik, nem iszik, csak egész nap gubbaszt. - válaszolt a kisfiú.

- Tudtam, hogy magadtól is észre fogod venni és rájössz, hogy nincs a mókuskáddal rendben minden. Tudod, ők szabad állatok, a fogságban hamar elpusztulnak, számukra a fák, erdők adják az otthon melegét.

- Akkor holnap reggel visszaviszem oda, ahol találtam. - válaszolta szomorúan a kisfiú.

- Ne légy most bánatos kicsim, te minden jót tettél, de a legjobbat holnap fogod tenni a kis barátodért. - vigasztalta apukája. - Kimentetted a fogságból és most visszaviszed oda, ahová tartozik. Meglátod, ez a kis mókuska nem fogja elfelejteni, mennyi jót tettél vele.

Hosszú volt az éjszaka, mind Mosu, mind a kisfiú számára. Szinte még csak épp bearanyozta a nap az ég alját, mikor talpra szökkent a kisfiú, kinyitotta a kalitka ajtaját és kiemelte a már alig-alig szuszogó kis mókust. Mosunak már arra sem volt ereje, hogy a félelem úrrá legyen rajta, csak meglapult a fiú karjaiban és várta a rá váró sorsot. Elindultak ki a házból, mentek és Mosunak egyre ismerősebb lett a táj, érezte a fák, virágok semmivel sem összehasonlítható illatát. Egész testét soha nem ismert izgalom járta át és éhségét, kimerültségét félretéve kicsi nóziját egyre fűgében mozgatta, szívta be a szabadság illatát. Kértek egy ismerős tisztásra, ahol a kisfiú egy száraz levelekből összehordott kupacra fektette a kimerült Mosut.

- Menj, légy szabad, keresd meg testvérdédat és az otthonodat! - mondta a kisfiú és újra végigsimogatta vörös kis bundáját, majd egy könnyecseppet elmorzsolt az arcán.

Felállt, hátat fordított kis barátjának és elindult hazafelé.

Mosu egy röpké pillanatig észhez sem tért, akkor most ő újra szabad, hazamehet?

Körülnézett és utolsó erejét összeszedve az első fára felszökkent és elindult hazafelé. Mikor már nagyon közel járt egy kis szőrösomóra lett figyelmes az egyik ágon. Közelebb ment, s látta, hogy az ágon végignyúló kis testvérkéje szomorúan lógatja barnás farkincáját és szeme telis tele van könnyel.

- Misi testvérdém! - kiáltotta örömeiben Mosu és már testvérkéje mellé is ugrott az ágon.

Misi a meglepetéstől csak egy röpké idő múlva értette meg, hogy Mosu visszatért. Boldogan ölelkeztek össze, majd sietős ugrálásokkal hazafelé vették útjukat. Szüleik az örömtől, meghatottságtól csak némán ölelték elveszettnek hitt kis csemetéjüket.

- Mama, Papa! Ígérem, soha többé nem teszek olyan, amit nem szabad, szót fogadok nektek! - ígérte boldogan a kis gézengúz. Majd pocakját teletömve a Misi által eltett sok ennivalóval mély szuszogással álomba szenderült.

Másnap és még sok-sok napon keresztül fáról fára ugrándozva testvérkéjével többször is meglátogatta kisfiú barátját, aki az ablakban mindig finomabbnál finomabb ínycsikizéssel várta őket.

Mosu ezen a tavaszon és nyáron egészen a következő télig boldogan élte kis mókus életét, mert boldoggá tette a tudat, hogy szülei, testvére őszinte szeretetén kívül egy igazi barátságnak is a gazdája lett.

Írta: **Krizmanicsné Pászner Tünde**